

спрѣ погледъ въ тая страшна орда. Огледа се, сякашъ дирѣше помощъ, пакъ погледна озвѣренитѣ турци и изведнажъ хукна съ всички сила направо презъ ливадитѣ.

— Ху-у-у! Дръжте го! Избѣга, кучето! — ревноха подире му гонителитѣ. Нѣкои се спрѣха и вдигнаха пушкитѣ си.

— Бумъ, бумъ, бумъ! — раздадоха се страшни гърмежи. Но човѣкътъ бѣгаше като вѣтъръ. Дрехата му се развѣваше като байракъ. Тукъ-тамѣ българитѣ бѣха излѣзли по полска работа. Като минаваха край тѣхъ, нѣкои башибозуци се спираха и ги удряха кждето сварятъ съ пушкитѣ си, или съ тѣпата страна на ятаганитѣ.

— Тичайте бре! Дръжте тоя душманинъ! Какво гледате като смахнати!

И българитѣ, щатъ-нешатъ, хуковаха съ башибозука да гонатъ бѣглеца. Турцитѣ, викаха следъ него, гърмѣха, но той тичаше по-бързо и отъ сърна право къмъ селото Михалци. Гонителитѣ падаха, ставаха, ругаеха, сочеха юмуци и не изпускаха отъ очи жертвата си. Чалмитѣ имъ изхвъркваха отъ главитѣ и понѣкога трѣбваше да се спиратъ и отново да ги засукватъ около голитѣ си темета.

Нѣколко българи косяха ливадитѣ близу до селото. Бѣглецътъ мина край тѣхъ и се мушна между близкитѣ кжши. Турцитѣ се спрѣха

озвѣрени, обиколиха българитѣ и почнаха немилостиво да ги биятъ съ пушкитѣ си.

— Защо не хванахте хайдутина бе, хаирсжзи? Защо го оставихте да избѣга?

— Никакъвъ хайдутинъ не сме виждали, агаларъ. Аманъ, не ни бийте. Само нашиятъ пждаринъ Нейко мина като хала край насъ. И ние не знаемъ, защо бѣга.

Но башибозуцитѣ не слушаха. Тѣ бѣха озвѣрени, че хайдутинътъ избѣга отъ ржцетѣ имъ и сега стоварваха яда си върху мирнитѣ българи.

— Московци! Ятаци на царскитѣ душмани! Ще ви окачимъ на бесилкитѣ, кучета проклети! — крещѣха тѣ и биеха, где кого сварятъ. — Хайде, тръгвайте съ насъ да хванемъ тоя башъ хайдутинъ и наедно да ви окачимъ на бесилкитѣ!

И българитѣ хуковаха напредъ, не толкова да гонятъ човѣка, но да се отърватъ отъ ударитѣ на разярения башибозукъ. Така тая страшна орда, въоръжена съ пушки, ятагани, тояги, коси, мотики влѣзе въ селото съ викове и заклани, че ще го запалятъ, ако веднага селянитѣ не изкаратъ опасния царски душманинъ. И изведнажъ на мегдана турцитѣ го видѣха да се разговаря оживѣно съ омбашията, който се смѣеше и поглеждаше къмъ преследвачитѣ. Тѣ се хвърлиха като звѣрове къмъ бѣгле-